

2075 6/2 51: 2. beh. af f. om Danmarks tilslutn. t. oprett. af en fælles forsvarsstyrke i Europa. 2076

[Johs. Christiansen.]

Jeg håber og jeg beder til, at denne mageløse ubekymrethed i vurderingen af dette dybt alvorlige spørgsmål ikke i for høj grad skal vende skæbnens hånd imod Danmark og imod Danmarks fremtid.

Vi er i mit parti i en lidt hånende tone blevet spurgt, hvad vi egentlig vil, således som den storpolitiske situation har udviklet sig, om vi i det hele taget har en politik som et alternativ til den nu fastlagte Atlantpolitik, om vi da virkelig ikke kan se, at vort standpunkt er identisk med isolation. Jeg skal tålmodigt søge at besvare også disse urimelige spørgsmål.

Sammen med andre danske partier erkendte vi allerede i sommeren 1945, at Danmarks hittidige traditionelle neutralitetspolitik ikke mere havde fodfæste i den verden, der stod igen efter den sidste verdenskrig. Vi erkendte, at nu måtte også Danmark træde ind i det store internationale fællesskab, der gennem en samordning af kræfterne skulle sikre freden, friheden og trykgheden for folkene i verden. Vort parti erklærede sig rede til uden forbehold at søge de forpligtelser, også militære, opfyldt, der måtte følge af Danmarks medlemskab af FN. Vi var, og vi er fremdeles af den opfattelse, at hvis man går med til handlinger og beslutninger, der ligesom skyder FN i anden række, begår man et skæbnesvangert misgreb. FN er stedet, og der findes intet andet, hvor tolerance og gensidig forståelse har deres forum. Vi tror ikke, de store rustninger er vejen til fred og fordragelighed mellem verdens folk.

Jeg vil gerne her fremhæve, at vi med glæde har set Nordens socialdemokrater nu slutte klart og fast op om en vurdering af FN's betydning og mål. De 10 fredspunkter, som Danmarks, Islands, Norges og Sveriges arbejderpartier har proklameret, kan vi give vor fulde tilslutning, og det er vort håb, et håb, vi sætter op mod tidens tegn, at folkene verden over vil skare sig om fredskrav som dem, der har lydt fra de nordiske lande.

Hvad vi ikke kan erkende, er, at Danmark ville være et isoleret land, hvis det stod udenfor Atlantpagten. Det siges både klart og tilstrækkelig stærkt i FN's charta, at eventuelle angreb på Danmark såvel som på andre af de i FN sammensluttede stater

skal betragtes som et brud på verdensfreden, og at det således angrebne land skal have al fornøden bistand til fredens genoprettelse.

Ja, men stærkere siges det jo ikke i Atlantpagten, og ud fra denne kendsgerning er det, mit parti har taget sit standpunkt. Det er hverken et negativt eller et defaitistisk standpunkt, som visse folk er så lystne efter at ville påstå, det er et standpunkt i fuld overensstemmelse med den ånd, hvori FN's charta blev til, og vi betragter det som en fejl — jeg tør sige en skæbnesvanger fejltagelse —, at rigsdagsflertallet ikke blev stående ved dette, men førte landet ind i en politik, der rummer en uhyre risiko uden at byde anden eller større sikkerhed end den, der er tilsagt os af FN.

Dette er vort partis synspunkt, og det er også bestemmende med hensyn til arten og størrelsen af det forsvar, vi mener landet bør have efter sine geografiske forhold og finansielle ressourcer. Herom har intet af flertalspartierne imidlertid søgt forhandling med os. Men det skulle jo dog vel ikke være en begrundelse — i hvert fald ikke en berettiget begrundelse — for at påstå, at vi intet vil. Vi for vort vedkommende tror ikke, at den vej, flertallet er slået ind på, er den rette. Vi tror ikke, at Danmark kan holdes på den vej, uden at det på alvorlig vis vil gå ud over de sociale og kulturelle goder, som vort folk har arbejdet sig frem til i de sidste halvhundredede år, og som vi betragter som det stærkeste værn mod Østens ideologier og metoder.

Konsekvenserne af flertallets politik er ikke til at overse, heller ikke de, der indebæres i det foreliggende forslag, og derfor må jeg ud fra overvejelser, der i alvor og ansvarsbevidsthed — det ønsker jeg på givet foranledning at betone — ikke står tilbage for noget andet partis, anbefale at stemme imod dette forslag.

Det af kommunisterne stillede ændringsforslag er der jo overhovedet ingen mulighed for at praktisere. Regeringen har med tilslutning af et flertal i rigsdagen i forvejen gennem de mellem Atlantpagtlandene førte forhandlinger forpligtet Danmark så vidt, at det i hvert tilfælde ikke er muligt at gøre denne sags videre forløb afhængigt af en folkeafstemning. Folkeafstemningsprincippet skulle have været anvendt på det rigtige tidspunkt, nemlig